

Klijnkunst

Een woordspeling die verderop in de tekst duidelijk wordt.

Hij is niet van mij, maar van de vertelster die ik al enigszins kende voordat ik haar kende, een beetje raadselachtige formulering, maar de oplossing ervan ligt in de verhalen waarmee Yvonne thuiskwam van haar ochtendwandeling in het Tijnster bos en haar ontmoetingen aldaar met de vrouw van het verhaal en haar hond.

Wijzelf hebben geen hond meer, maar Yvonne heeft wel altijd iets met die dieren, oorspronkelijk wilde zij dan ook veearts worden, maar beheerste de exacte vakken niet. En onze gezamenlijke ervaring is: honden zijn geweldige kameraden.

Onderstaand gedicht staat in de bundel: *Dag lieve hond - En al kan ik met je praten/ Weet ik vaak hoe jij je voelt/ Zie ik wat je graag zou willen/ Wat je met die blik bedoelt. En al kan ik je begrijpen/ Weet ik meestal wat en hoe/ Of je eten wilt of water/ Of je ziek bent of heel moe. Ik zou een ding willen weten/ Ook al toon je nog zo blij/ Ook al weet ik vast je antwoord. Hou je ook zoveel van mij?*

Een bundel waaruit heel veel liefde spreekt, geschreven door Natalie de Klijn ter nagedachtenis aan haar Hongaarse jachthonden Kei & Vriendje.

Op 26 september 2022 om 10.00 uur zat ik bij Natalie in haar door Leonard Hoks, de vorige eigenaar, mooie verbouwde woning op Breewei 71. Ooit waren dat twee kleine huizen geweest met in het linker

huis de toenmalige groenteboer Koop Zwerver en in het rechter huis de timmerman Ale Oosterbaan. Daarmee zijn wij terug in de zestiger jaren van de vorige eeuw. Zie de foto hierboven.

Tevens de tijd waarin Natalie is geboren, namelijk op 6 september 1962, in Laren, Noord-Holland. Als dochter van Nap de Klijn en Liesbeth Mulder: Mirjam Sara was de eerste dochter, Natalie de tweede en Judith de derde.

Arcadia

Arcadia of Arcadië is een bergachtige, schaars bevolkte landstreek in het centrum van de Peloponnesos (Griekenland). Het had in 2001, toen het nog de status van prefectuur had, 102.035 inwoners. Aldus Wikipedia. Arcadië is gekenmerkt door wat hier in Friesland krimp wordt genoemd, alleen veel erger, dorpen zijn verlaten en soms zelfs vervallen tot spookdorpen. Door de afgelegen ligging bood het ook vroeger zijn bewoners weinig overlevingskansen, grootschalige landbouw was er onmogelijk en het merendeel van de bevolking leefde als herder of zocht zijn heil als huursoldaat, elders. Het imago van een idyllisch, paradijselijk land van fluit spelende herders en wulpse herderinnetjes kreeg Arcadië door de bucolische of pastorale poëzie, herdersgedichten eigenlijk. Het Griekse boukolos betekent herder.

Een land van bloemen, fruit, bossen, helder water, vogelzang en eeuwige zomer.

Om het plekje van dit verhaal daarmee te vergelijken, gaat te ver.

Bloemen zijn er matig, fruit heb ik niet gezien, bossen wel, want daar kom ik net uit, tenminste als ik lopend of fietsend die kant op ga en helder water is een kwestie van opvatting. Eeuwige zomer? Tegenwoordig kunnen onze zomers best lang zijn, heet en droog, te droog of anders te nat, de veel herhaalde problemen van ons tijdperk.

Andere verwijzingen of annotaties naar/met Arcadia zijn er meerdere.

Dat gaat het verhaal in de loop of galop ervan vanzelf ophelderen. Eerst maar even naar het plekje ervan, zie de foto hiernaast. Nou is januari niet de tijd om er florissant uit te zien. Maar het is er allemaal wel, verscholen in de wat waterige mystiek van wolken en tijd: activiteit, potentie, geschiedenis en nostalgie. Dat

wil zeggen: dat wat er ooit was en toen Gaatse van der Velde er nog woonde met zijn vrouw Jikke en hun zonen Riens en Arjen.

Robotterikje

Niet wij hebben het graan gedomesticeerd, maar het graan heeft dat met ons gedaan. - Uitspraak van Yuval Harari in zijn boek *Sapiens*.

Misschien heeft u het ook gelezen: Museum Opsterlân zoekt de ufo-getuigen van Gorredijk. En op tv (Op1) heb ik terug gezien hoe Sven Kockelmann en Fidan Ekiz de godsdienstfilosoof Teade Smedes en de fotograaf Jan de Vries hun verhaal lieten doen over wat er in 1974 gedurende enige tijd in de lucht is waargenomen.

Teade Smedes heeft er zelfs een boek over geschreven: *De ufo's van Gorredijk - Een historische constructie van een opmerkelijke ufo-golf in 1974*.

Ik heb het boek gelezen waarin drie voor mij bekende personen worden genoemd: Pier Postma, Jan de Vries en Jan Boomsma. Jan (Patat) Boomsma heb ik niet persoonlijk gekend maar zijn zoon Martin en zijn partner Angélique waren vrienden van Marie-Louise en Luc. Jan de Vries komt even verderop voorbij en Pier Postma kende ik heel goed. Pier en ik hebben jarenlang gezongen in Interlude, hij als bas/bariton en ik als tenor en later ook nog weer jaren in het Frysk Sjongkoar. Bovendien waren wij beiden lid van biljartvereniging Us Fertier, ik sinds 2006 en Pier sinds 2011. Pier is op 7 november 2023 overleden in het ziekenhuis. Toen wij van het biljarten hoorden dat hij daar heen moest en begrepen dat dat zijn eindstation zou worden, heb ik een kaart naar hem gestuurd met een QR-code waarachter een YouTube filmpje van Cum sancto spiritu uit Petite messe solennelle van Rossini, gezongen door The Tabernacle Choir. Troostrijke muziek op zijn reis waarvan hij niet zou terugkeren. Later, tijdens de condoleance in het historisch kerkje op de Leyen in KorteZwaag, waar Pier niet religieus maar cultureel bestuurlijk bij betrokken was, vertelde Pieter, een van de twee zonen van Pier en Willy, mij dat hij in het ziekenhuis de muziek voor hem had gedraaid. Muziek voor een prachtig mens, evenwichtig van aard, altijd vriendelijk en openstaand voor anderen, Pier met zijn mooie stem.

Terug naar het boek van Teade Smedes waarin Pier in zijn interview met Smedes onder andere verklaart: "We hebben gewoon gezien wat we gezien hebben, punt uit! Maar ik blijf het tot op de dag van vandaag heel wonderlijk vinden. Het kón niet, je kunt het gewoon niet vatten, het was gewoon niet mogelijk wat wij hebben gezien." Smedes noemt in zijn boek Anton Teuben, de ufo-goeroe uit het Groningse Winsum, een buitenissige maar charitatieve goeroe. Hij, Smedes, zat 'stiekem' in het zaaltje dat verrassend